

1849-07-03

SENDER

Georgia Skovgaard

RECIPIENT

P.C. Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
København

Recipient's location:
Vognserup

Mentioned people:
Gitte Høyen
N.L. Høyen
J. A. Jerichau
Orla Lehmann
Cathrine Lundbye
Ane Sophie Neergaard
Niels Simonsen
Jørgen Sonne

Archive:
Mappe 3 nr. 03

TRANSCRIPTION

Mappe 3 nr. 3.
Kjøbenhavn den 3de Juli 1849

Himmelen er saa graa, ikke en eneste Lysning! Stakkels Ven! Denne Aften kan Du da slet ikke bruge. Det mørke Veir har ogsaa gjort mig mørk, men hvad hjælper det til? Taalmodighed det maa man have til alle Tider og ved alle Leiligheder fuldt op af.

Igaar skrev jeg til fru Lundby; det var et alvorligt Brev, jeg holder saa meget af hende, jeg kan ikke tale om ligegyldige Ting til hende, og jeg kan heller ikke lade være at tale til hende; jeg talte om Dig og om hvem, Brevet var som jeg föler en Blanding af Lykke og Vemod, af inderlig Glæde og ubeskrivelig Længsel; ja Du forstaaer mig, jo nok, det var ikke paa den Maade udtalt, det var blot Stemningen i det.

Naar Lotte taler til lille [?] om at Tante Georg skal komme og, siger han: "ja, og Skovgaard med!"

Og, da jeg meget bedrøvet fortalte Jens Peter, at Du var reist fra mig langt bort og kom ikke snart igjen, vilde han trøste mig og sagde: "Du kan tro, Han vil bare bare savne Dig!" Nei! Dengang savnede Du mig ikke, det kan jeg nok mærke; men naar jeg længes rigtig meget, saa hører jeg saa tydeligt en velsignet Stemme visker mig i Øret; "min egen søde lille G" og som er der et Paar deilige Øine, der seer paa mig; saa seer jeg bare saa er det nok.

Din G.

Jeg var idag med Faster oppe paa Udstillingen¹, men, uagtet jeg havde læst Høyens Artikel i "Fædrelandet" var det mig ikke muligt at se syndeligt skjønt i Dem. Det gjør mig inderlig ondt, men det kan jo ikke nytte at pine sig til det. Jeg kan ikke lade

●2●

være at troe at Høyen har taget sine allermest skandinaviske Øjne paa. Dahls lille Billede kan jeg godt lide. I Jerikos Gruppe holder jeg nok af Adam, jeg synes det er udtrykt i ham at der er noget, der piner ham frem, men Eva forekommer mig at være en affekteret Tosse, der lader som om hun skammede sig og [sk?] sig ikke redde.

Vi traf Lehmann deroppe, det gjorde et alvorligt Indtryk paa mig, det var med Tankerne forunderligt lidt henvendte paa mig og dig, at jeg modtog hans Lykønskning, jeg saa jo hvordan det rørte sig og kjæmpede inden i ham. Da han sagde mig Farvel bad han mig hilse Dig. Høyen fandt [?] Besvarelse meget smuk, der blev sagt nogle Ord af [?] som jeg skal lægge i mit Brev, jeg holder især overordentlig meget af Begyndelsen.

Jeg var paa Møllen i formiddags og traf Fruen i Sengen, det er den gamle

Historie, saa det kan gjerne blive langvarigt, det er næsten til at fortvivle over. Jeg vilde gjerne bede dig synge lidt for mig, jeg længes til lidt Sang; men jeg vilde være fornøiet naar jeg bare kunne faa et Kys.

Den 5te.

I dag skal jeg bare skrive et Par Ord, for at fortælle dig at de har kjøbt dit Billede. Foruden Dit har de beholdt Sonne, Simonsens, Exners, Krafts og [?Sauls].

Aften

Mon jeg drømmer eller er vaagen? Sikken et Brev, Du velsignede Menneske, nei jeg kan ikke undvære Dig meer. For mig saa Alt saa mørkt ud, selv Weiret havde jeg opgivet haabet om, og nu er jeg saa oplivet, tanken om maaske at se Dig i næste Uge. --- men Tante Gitte kan vist ikke taale det, nei det gaar ikke an. Og dog kan jeg ikke lade være at forestille mig det som Vished.

Ja! Madam Neergaard er rigtignok et prægtigt.

•3•

Menneske det skal jeg love for; og hvad enten jeg kommer eller ikke maa du Takke hende ret hjerteligt.

Den 6.te

Du kjære! Der skriver saa meget til mig og gjør mig saa glad. Jeg talte i Dag med Tante Gitte, men vi kan ikke svare noget bestemt endnu, for hun maa først tale med Trier, og det kan ikke ske før Søndag, og saa er jeg endda bange at hun ikke faaer lov, for hun har det dog ikke synderlig godt. Hvis vi kommer saa bliver det paa Onsdag, i al fald kommer der Brev, men da det er saa usikkert maa du sørge for at Vognen ikke bliver sendt, hører du det!

Paa Mandag ottedage kommer Westengaard fra Odense hertil saa til den dag maatte Tante Gitte i hvert Tilfælde være hjemme. Det var rigtignok kun kort, men dog meget bedre end Ingenting, ja usigeligt meget bedre, ganske mageligt var det jo at komme til Vognserup engang og spadserere der med dig min elskede Ven, høre dig tale, og se med dig alt det deilige i Naturen. Gid jeg kom!

Svends Brev sender jeg afsted jeg kan ikke se nogen Grund til at lade det være, Du har meget ret i at det er afbrudte Sætninger, men det kan ogsaa være godt, og jeg troer nu slet ikke det duer at skrive Breve om, fordi det første ikke er blevet godt nok. Derfor og fordi jeg synes det er saa rart, sender jeg det bort

Glem ikke at takke meget for Indbydelsen.

Aften

Jeg kan ikke lade være med at haabe endskjønt Tante Gitte ikke lader til at

tro synderligt paa at det bliver til Noget. Men da Veiret virkelig synes at have faaet lidt Ro paa sig, saa holder jeg mig dog ved den Mulighed saa bliver til Virkelighed. Jeg bliver forstyrret i mit Skriverseri for der er Sang nede i Haven saa jeg kan ikke lade være

•4•

med at lukke mit Vindue op, men det er jo rigtignok ikke min hjertenskære der staar deruden for. Himmelen er deilig ([?] sang de Unge Gjenbyrds Liv i Norden, den lød deiligt). Maanen skinner og en klar rolig Stjerne, som jeg godt kjender fra ifjor titter ind til mig. Jeg længes inderligt og dog er jeg bleven meget roligere siden jeg fik dine Breve, hvis jeg ikke kommer maa du endeligt snart skrive mig til.

Du kan ikke tro hvor det morer Høyen at drille mig! Da jeg for et Par Dage siden beklagede det daarlige Weir, var det som især en ubeskrivelig fornøjelse i saadant at drille mig; han lo saa det klukkede og kunde næsten ikke sidde stille på stolen af bare Glæde.

Fru Høyen havde besørget skoene da jeg vilde det, saa det er ikke min Skyld hvis de

kommer uefterførte til dig.

Tiden gaar dog rigtignok meget hurtigt saa vi ses paa Vognserup eller ikke, vil det dog ikke vare længe før Vi igjen kan tale sammen

Din egen G.

¹ Den årlige kunstudstilling på Charlottenburg. I 1849 udstillede både Jørgen Sonne og Niels Simonsen nogle romantiske skildringer af krigen og den danske krigsstyrkes overlegenhed. Dette stod i kontrast til den danske flådes nylige nederlag ved Echernförder Bucht d. 5. april.

Pyrenopora L. 3te Juli 1889

[illegible]

Minne Litter kundes det lille. Det er et lille gæng
født kommer og, siger sin "ja" og "Hjælp" med.
Dy, da jeg meget holdt af fortælle Jens Peter, at
da han var vist for mig langt borte og han, der
fandt, og jeg, med den lille blyt og fagel: id
han var, fandt det bare var en v. g. Altså! Han
gik uventet til mig, der, det var jeg vist nok,
men han var langt vigtig, og jeg, sin fin, jeg fandt
lydeligt en udførelse af ham, og jeg: Det, min
egen fide, det g. og sin er det af Jens Peter, der
for sin, jeg, mig; men jeg, jeg, og sin
er da nok.

Jeg var dog med Linder og de andre i Høllingen,
 men, da jeg havde hørt Hørens Afsked, således
 var det mig, der var blidt og jeg havde været
 i den, der var mig endelig med, men det var
 jo, der var det at gøre sig det. Jeg var, der var

[illegible]